

forekommer mig ingenlunde at være udelukket for dem ved den nuværende Lovgivning og heller ikke ved det ikl. Theaters Anvendelse af den, ved den nuværende Praxis; og det er mig ikke klart, hvad den ærede Minister mener at vinde ved det her foreliggende Forslag lige overfor dette Forhold; thi jeg kan ikke se rettere, end at de moderne samtidsige Forfatters Forhold til det ikl. Theater i hvert enkelt Tilfælde ordnes ved Kontrakt. Det er jo ligefrem Forudsætningen for § 18 i den nu gjældende Eftertrykslov, at en saadan Kontrakt kan fravige de Realer, der ere givne ved Loven. Der er udtrykkelig i selve Loven henvist til, at der kan vedtages noget Andet, end der her staar. Jeg ser altsaa ikke, at der er Noget til Hinder for, at det ikl. Theater, naar det, saaledes som Ministeren nu selv udtalte, finder det billigt i visse Tilfælde ikke at fastholde et Stykke i en længere Aarrække for Theatret, som man ikke sætter Pris paa, saa kun betinger sig nogle Aar til selv at opføre Stykket, det behøver jo ikke altid at være for Tid og Etighed, det kan jo nøies med f. Ex. 5 Aar, og saa for Resten lader Forfatteren selv afgjøre, hvor han vil have det opført. Og selv om der er Bestemmelser i Kontrakten, som medføre, at Theatret kan beholde det hele den Aarrække, hvor den paagjældende Forfatter kan disponere over det, hvilket efter den nugjældende Lovgivning vil sige indtil 30 Aar efter hans Død, eller, hvis det Lovforslag, der er til Behandling i Landstinget, saaledes som man jo maa haabe, vedtages, saa indtil 50 Aar efter hans Død, selv om altsaa Kontrakten er afsluttet saaledes med vedkommende Forfatter i Henhold til Theaterreglementet, saa ser jeg ikke Noget til Hinder for, at Theatret paa et senere Tidspunkt, naar det indser, at vedkommende Stykke ikke har Betydning for dets Repertoire, eftergives de tilbagestaaende Aar af Kontrakten ved Ophævelse af denne enten uden eller mod vederlag, ligesom Theatret nu gæser det for mest fordelagtigt. Det forekommer mig, at dette er hjemlet ved almindelige Retsgrundsetninger, og jeg synes for Resten heller ikke, det strider mod Theatrets Praxis, thi, saavidt mig bekjendt, har Theatret flere Gange, om end ganske vist for kortere Tidsrum, givet Slip paa Stykker, men naar det kan gjøre det, hvor der er Tale om 12 Opførelser, saa vil man altsaa med samme Ret kunne gjøre det, hvor der er Tale om Opførelse andet Steds i 12 Aar eller i det Hele for Fremtiden. Fra et retligt Synspunkt bliver det det Selvsamme. Og saa jeg tror, rigtig nok, at

den høitærede Minister har en noget større Myndighed, end han selv tror efter den bestaaende Retsstilstand, og, for saa vidt kan jeg fremdeles aldeles ikke se, at det foreliggende Forslag skulde være i den Henseende aldeles nødvendigt for ham. Maaſke kan det være, at der paa andre Maader kan vindes en Del. Jeg skal ikke negte, at der i enkelte Henseender vindes Noget.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Seabeniuss): Jeg vil kun dertil svare, at jeg kan ikke tro, at Administrationen har Ret til ubetinget og for bestandig at opgive en Del af Statens Eiendom. Det er ganske vist, at jeg har den Tro, at det har hverken jeg eller en hvilkenſomhelst anden Kultusminister Ret til. De Stykker, der engang ere erhvervede i Henhold til det nu bestaaende Theaterreglement, ere erhvervede for bestandig, i alt Fald under de Betingelser, som Loven i saa Henseende giver, altsaa i alt Fald til 30 Aar efter Forfatterens Død, og dem tror jeg ikke, jeg har nogenſomhelst Ret til at opgive for bestandig, altsaa til at tilbagelevere Forfatteren til fri Afbenyttelse. Et Andet er, at Praxis, skjøndt Berettigelsen maaſke kan være af en tvivlsom Bestaafenhed. Men at gaa saa vidt, at man uden videre opgiver Eiendomsretten derover, det tror jeg ikke, at jeg har Ret til, naar jeg ikke faar en bestemt Bemyndigelse dertil ved en Lov, og den faar jeg gennem den Lov, der her foreligger.

G. F. Varsen: Det er oberordentlig paaſkønnelsesværdigt, at den høitærede Minister her saaledes respekterer Eiendomsretten. Det er klart nok, men jeg tror virkelig, at den ærede Minister her gjør sig unødige Strupler. Det kan gjerne være, at den Praxis, som han antyder, ikke hidtil har haft nogen udtrykkelig Lovhjemmel, men den har vistnok aldeles fuldstændig Hjemmel i Sagens Natur, og jeg er ganske tryk for, at der ikke vil blive gjort det fjerneste Ansvar gjældende mod Ministeren paa dette Omraade, hvis han yderligere skulde bruge den i det noget videre Omfang, som jeg antydede. Jeg tror virkelig, at det skulde kunne staa selv for den Domstol, som vi jo ikke holde af at komme til her.